

Giới thiệu Tiểu Thư Trở Lại - Tiểu Thư Siêu Quậy 2

Câu chuyện này sẽ là phần tiếp nối theo phần 1, lời văn của tác giả cũng sẽ không còn là những từ ngữ teen nữa cùng với những tình tiết nhẹ nhàng.

Mở đầu câu chuyện là cảnh Dương Cẩm Linh vô ý bị rơi xuống vực sâu. Và sau tai nạn ấy khiến phần ký ức của cô thành một trang giấy trắng cô quên cả những người thân quen. May mắn cô được dân làng ở tộc Masan cứu vớt. Sống ở đây 2 năm. Cô dần dần tìm lại tư duy sinh hoạt. Nhưng những kí ức cũ thì không thể nào nhớ lại được.

Quyết định liều lĩnh rời khỏi làng đến thành phố tìm lại thân thể của mình.

Tình cờ gặp một đám người kì lạ tự nhận là bạn bè gia đình của mình.

Anh đẹp trai này... đúng là bầy phản nhìn giống mình. Đúng là anh trai cô thật sao??(Lâm).

Anh em nhà này, người thì kì quái, người thì hung dữ, có đúng là bạn thân của Linh không?(Kiệt Vy)

Cô bạn này, vừa xinh vừa dễ thương. Chính là bạn gái của anh cô và là bạn cô?(Ngọc)

Cô nàng ôm chồm lấy Linh khóc sụt sùi này, cũng là bạn cô?(My)

Còn anh chàng đẹp trai quá xá cứ cười cười mãi là ai vậy?(Hải).

Oa, hình như. Tất cả bọn họ... đều là cặp đôi sao???

- Xin lỗi. Em bị mất trí nhớ. Máy anh chỉ làm ơn từ từ hỏi thôi! (>)

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trở Lại - Tiểu Thư Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cuộc sống sau 3 năm

Hồ Chí Minh.

Ba năm sau.

Mặt trời vẫn ló dạng sau những rặng mây bông bành. Tại biệt thự Đặng gia xa hoa tráng lệ. Những tia nắng chen chúc nhau, rọi thẳng vào khung cửa... À mà thôi. Những tia nắng ấm chỉ dám lướt qua căn nhà kia chốc lát thôi, không dám nán lại đâu?

Vì sao hả?

Lại sắp ồ ồ ào rồi đây này!

Yên lặng và lắng nghe nào!

- Ngày hôm qua anh đi tới mấy giờ vậy? Sao anh vào được trong nhà? BÉ MÈO ĐÁU, mày giúp ba mày đúng hay không hả???

- Em này thật là... lâu lâu phải cho chồng đi ra ngoài gặp người này người kia chứ?

- Người này người kia? Là ai hả? Chứ không phải lại đến Bar của thằng Len(*) sao? Bà nó chứ, không đốt quán nó thì nó không biết sợ mà!

- Oáp~ thôi cho anh xin. Mới sáng ngày mà vợ~~

(*)Chap51 phần1

- TÔI ĐẾCH CẦN BIẾT. CÚT, CÚT RA NGOÀI NGAY!

Rầm__cánh cửa sập mạnh vào chóp mũi Tuấn Kiệt.

Anh vẫn còn đang mặc bộ Pyjama trên người.

- Hừm~~chồng đi đánh thức con đây!

Gãy gãy đầu, Kiệt ngáp dài nói vọng vào.

Lại một sáng ồn ào quen thuộc. Nghe qua có vẻ căng đét như vợ chồng sắp ly hôn tới nơi ấy, nhưng mà... họ là vợ chồng son mới cưới 2 tháng đấy a~~~~.

Ngay khi Kiệt định xoay bước rời đi. Cánh cửa phòng lại một lần nữa bật mở.

My xuất hiện với khuôn mặt vẫn còn hầm hầm. Nàng bữu môi:

- Anh nhớ nhẹ nhàng thôi đấy!

- Tuân lệnh vợ yêu!

Kiệt nháy mắt, cất bước đi xuống tầng dưới.

Nhìn theo dáng anh, Thảo My khẽ phì cười.

Thảo My từ lúc sinh con thì cau có nóng nảy hẳn ra. Hay quát tháo lung tung, còn có chút ghen bóng ghen gió. Nhưng điều đó không hề ảnh hưởng tới tổ ấm nhỏ này của họ. Quát tháo là một chuyện, có điều Thảo My nhà ta vẫn luôn là cô gái dịu dàng đoan trang nhé!

Kiệt khẽ bước vào căn phòng xinh xắn thơm ngát mùi nho chín. Anh khẽ phì cười nhìn cuộn bông nhỏ tròn vo. Kéo nhẹ chain. Khuôn mặt sữa non bầu bĩnh của bé con lộ ra. Bé con ngủ trông rất say, môi nhỏ hơi chu lên, hai má trắng trắng nộn nộn như kẹo bông, thật muốn cắn cho một phát.

- Dậy đi nào bé Mèo của bố!.

Anh cúi xuống hôn chụt một phát vào má bé mèo. Như một phản xạ tự nhiên, bé con đưa hai tay câu lấy cổ bố Kiệt.

- Ừm~~bố~~...

Anh phì cười thành tiếng. Choàng tay bông bé con lên mình. Châm chậm bé bé vào thẳng nhà vệ sinh.

Bé Mèo năm nay 3 tuổi. Đã học lớp mầm rồi đấy nhá hế hế. Còn về vấn đề mà bố và mẹ chỉ mới kết hôn hai tháng mà bé con đã 3 tuổi thì... Ai da, khó nói lắm.

Cái ngày định mệnh 3 năm trước, kẻ thì có vẻ dài dòng thôi, thực sự chớp mắt một cái bé mèo đã ba tuổi rồi.

Thảo My còn nhớ nỗi đau xác thịt khi đó, khi nàng tỉnh lại thì đã nằm trong phòng bệnh. My lúc ấy rất mơ hồ, Tuấn Kiệt băng đầu trắng toát, thương tích khắp người. Anh có vẻ khá chật vật, nhưng lại ngồi cạnh giường nắm chặt tay nàng. Thấy My đã tỉnh, anh khẽ thì thảo:

-...bụng em... có bảo bối của chúng ta rồi!

Con?

Thật sao?

Thật vui!

Vui?

Phải rồi. Lúc đó đáng lẽ nên vui vẻ chứ? Mọi người sẽ tới chúc mừng, thăm hỏi. Hôn lễ phải được làm gấp rút. Nhưng mà...

Sao có thể vui đây?

Trong khi mọi người đều điên cuồng đi tìm xác của Cẩm Linh.

Tuấn Kiệt nhớ lại đoạn kí ức ấy mà thờ người, bé con hiếu kì kéo kéo ống quần của bố.

- Bố, bố ơi.

Anh khẽ ngồi xuống nhắc bông Mèo con lên. Cung chiều thơm thơm.

- Đánh răng rồi thì đi ăn sáng, sau đó đến trường nhé con trai.

- Mẹ không đi cùng chúng ta à?

- Ừm...để xem, mẹ con hôm nay lại đến chỗ cô Ngọc học nấu ăn rồi, khi nào tan trường, mẹ sẽ đến đón con. Chịu không?

- Vâng. Chỗ cô Ngọc có bánh ngon a!

Bé Mèo cười khanh khách đáp.

Tiện thể nhắc đến Ngọc. Cô hiện giờ đã bỏ nghề làm siêu mẫn rồi. Bakery House của Ngọc vừa khai trương gần đây bắt đầu ăn nên làm ra. Minh Lâm và cô cũng sắp cưới rồi nhé. Nghe nói Bakery House phía trước kinh doanh bánh, phía sau cũng chính là tổ ấm của hai người họ. Minh Lâm hàng ngày đều đặn về trưa và tối để ăn cơm và ngủ. Nói chung đã chính thức về một nhà rồi nhé!

Ừm, có ai thắc mắc cặp đôi Vy Hải bây giờ ra sao không nhỉ?

Cặp đôi này hiện giờ là giàu nhất, "trất" nhất trong team nha. Vĩnh Hải chính thức leo lên ghế chủ tịch Võ Thị, còn Vy thì rời khỏi Đặng gia, làm nhà thiết kế và chuyên viên trang điểm tự do, nhỏ hiện nhà nhà thiết kế thời trang hot nhất trong giới. Tất cả mọi người đều biết đây chính là một cặp trai tài gái sắc, chỉ có điều bọn họ mãi chưa kết hôn.

Nhìn chung thì tất cả hiện giờ đều sống rất thành thoi, thoải mái. Đây chính là cuộc sống cậu còn không được trước kia mà họ muốn.

Nhưng mà, có những khía cạnh mà không phải ai cũng nhìn ra được.

Nguyễn Hoàng Nhật Minh, người mà có lẽ ai cũng muốn biết hiện giờ anh ra sao.

Cuộc sống của Nhật Minh bắt đầu ở công ty và kết thúc cũng ở công ty. Tất nhiên, là công ty do chính anh xây dựng nên. Hiện nay nó đã vương lên một vị trí đáng gờm và được rất nhiều người chú ý.

Ngài Minh trở nên ham mê công việc cực độ. Ngoài gặp gỡ đối tác thì một tháng chỉ gặp mặt mọi người 2-3 lần.

Nhớ đến Nhật Minh, Kiệt lại thở dài. Anh biết, Minh vẫn chưa hề từ bỏ việc tìm kiếm tung tích của Linh.

Con vục kia sâu như vậy, ai cũng bảo là bị thú hoang ăn thịt. Nhưng tất cả đều không từ bỏ hi vọng. Nhưng... nửa năm tròn, Cẩm Linh vẫn chưa tìm thấy. Có lẽ....

Haizz, lại nghĩ tới nữa rồi. Anh bức tức nhứ mảy.

Đã bao lâu rồi anh em không tụ tập đủ nhỉ? Kiệt đang nghĩ tới một chuyến du lịch cho tất cả mọi người.

Đã đến lúc vục dậy tất cả rồi. Chúng ta nên quên em thôi, LINH LINH.

Yên nghỉ nhé!

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trở Lại - Tiểu Thư Siêu Quý* 2 được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Xin chào, tôi là Linh Linh!

Xin chào, tên của tôi là Linh Linh.

Ừm, cũng có thể gọi tôi A Linh.

Năm nay tôi chắc khoảng tầm hai mươi hai mấy gì đó không rõ nữa. Tôi tự nhận thấy mình là một người khá nhút nhát và yếu đuối. Tuy nhiên, tôi rất thích cười và bắt chuyện với mọi người.

Đừng hỏi tôi là ai, nhà tôi ở đâu hay đại loại vậy. Chính tôi cũng rất tò mò về tôi đây.

Tôi là người không có kí ức!

Ba năm trước. Nghe nói tôi bị rơi xuống một vách đá trong rừng. A Lang đã cứu tôi.

A Lang nghe có quen hay không? Chính là tên của tội phạm buôn ma túy đang bị truy nã đó.

Trong mắt các bạn có thể ông ta là người xấu, à nhưng... ông ta là ân nhân của tôi.

A Lang trong lúc bị truy cùng giết tận, phát hiện tôi thân thể muốn gãy rời, đầu chực do va chạm với vách đá còn tứa máu.

Trong thời khắc đó, bản thân còn lo chưa xong, nhưng A Lang lại dám cứu mạn tôi theo. Trốn trong một hang đá cả tuần lễ.

Khó tin đúng không? Làm sao mà sống khi tôi còn bị thương rất nặng. Ấy thế mà ông ta cứu được tôi chỉ với số thuốc mang theo và một mớ lá đu đủ màu trong rừng.

A Lang là một người dân tộc. Khả năng sinh tồn của ông phải nói ở mức thượng thừa. Sống trong hang đá. Ăn, uống, ngủ, nghỉ đều một tay A Lang lo cho tôi.

Sau ba ngày ba đêm, tôi tỉnh lại. Tôi nhận thức, Ồ, tôi bị mất trí nhớ rồi.

Hoang mang, khô sở, đau đớn tôi đều trải qua.

Cuối cùng, cái duy nhất tôi muốn làm. Đó là, tôi cần khôi phục kí ức. Tôi là ai?

"Tên gì?"

A Lang hỏi tôi.

"Linh Linh."

Tôi nói trong vô thức.

Cả tôi và A Lang đều giật mình.

Linh Linh? Là tên của tôi sao? Sao tôi lại thốt ra từ đó?

Nhắm mắt lại, tôi nghe thấy tiếng gì đó... "Linh Linhhhhh".

Một hình ảnh mập mờ. Tiếng ai đó đang gọi tôi. Bàn tay ai nhiều máu lắm, tôi đang roi... vòng tay? Tôi bỏ vào túi quần jean của ai vậy?

A, đau đầu quá~~.

- Thôi thôi không cần nghĩ nhiều đâu. Cứ từ từ.

Chúng tôi lẫn trốn trong hang đáng đến cả tháng. Chẳng ai biết đến nơi này cả. A Lang nói đây là khu rừng chết. Thú dữ xung quanh không nhiều nhưng rất đáng sợ. Đó là lí do một tên tội phạm truy nã và một người mất tích ở đây vẫn không thấy ai đến tìm.

Tôi bị mất trí nhớ. Nói chính xác hơn là mất kí ức. Bằng chứng là tư duy của một con người tôi vẫn có đầy đủ. Tôi biết xe cộ, biết nhà cửa, biết trường học, biết bệnh viện. Chỉ là... cụ thể về địa điểm hay ai đó... tôi cứ thấy mơ hồ. Cố nghĩ lại đau đầu. A~~. Tôi là ai???

Hai mươi bảy ngày ở trong rừng. Thú nhỏ, cây cỏ thảo mộc chung quanh bị chúng tôi ăn sạch.

- A Lang chú không định bỏ tôi ở lại chứ?

A Lang khề tặc lưỡi nhìn tôi:

-... chân lành chưa?

- Rồi!

- Đã định đi đâu chưa?

-... không. Chú...chú cho tôi theo chú đi!

Tôi như một con gà con vào lúc đó. Mới tỉnh dậy nhìn thấy người đầu tiên liền cho là "gà mẹ". Quả thật, tâm lí của ai cũng vậy thôi. Ngoài A Lang lúc này tôi không cần gì cả. Kí ức chính là bị quên nên tôi cũng chẳng biết làm cái gì.

- Đi theo chịu cực được hay không? Tôi là về miền Trung, về bản làng. Ở đó tôi mới sống được, tôi bị phản chung thân.

Tội với chả phạm cái gì vào lúc này. Sao cũng được. Tội phạm này là ân nhân của tôi.

- Cho tôi theo. Về bản làng cũng được. Tôi muốn sinh sống. Tôi cần sống.

A Lang nghĩ gì đó. Rồi cứng nhắc gật đầu. Đưa cho tôi một tờ giấy. Tôi nhìn: Tiếng Anh???

Tôi có thể đọc hiểu được vô cùng lưu loát? WTF? Tôi là kiểu bào hay sao? Mấy hôm nay còn thắc mắc mình có được đi học không, học đến đâu. Nhưng nhìn xem, tôi đọc tiếng anh nghe hay hơn tiếng việt nữa.

" Chết cả đời đừng quay về. Xe công nông 49499 ở đồng X ngày 25?"

- Quả nhiên...

A Lang khẽ trầm ngâm. Nhìn tôi bằng một ánh mắt kì quặc.

- Đừng hiểu lầm. Chỉ là muốn xem trình độ của cô. Xem như tôi cứu đúng người rồi.

Tôi cũng chả hiểu A LANG có ý gì?

Ngót đã ba năm. Kí ức tôi những ngày vượt núi ngụy trang, đi theo A Lang về thôn vắng và ra sao tôi đều nhớ.

Ban đầu, tôi chỉ định ở thôn bản ít tháng. Trụ nơi tá túc để bình tĩnh mà nhớ ra chút gì, tôi muốn tìm lại kí ức, nơi tôi thuộc về.

Rồi, ngày này qua tháng nọ. Tôi ở cùng A Lang hai năm trời. Chung với cả thôn toàn người già và trẻ em. Những thanh niên đều túa đi tứ xứ làm ăn. Bàn làng này ngày càng thưa thớt.

Cuộc sống quá thanh bình

Rồi một ngày, A Lang mất.

Mất vì lao phổi.

- A Lang. Vì sao lại cứu tôi?

Đó là câu hỏi tôi hỏi A Lang lúc ông đổ bệnh.

A Lang suyt nửa ho khan. Ông cau mày nhìn tôi bằng ánh mắt như mâu thuẫn điều gì đó.

-... là... vật ở tai của A Linh.

A Lang gắng gượng nói.

Tôi bất giác sờ sờ lỗ tai mình. Chiếc hoa tai nhỏ xú này ư?

- Tôi... thật ra không tốt bụng như vậy đâu A Linh à. Lúc nhìn thấy thân thể cô, nghĩ cô chết rồi, tôi chỉ định lại chôm chia thứ gì đáng quý mà thôi. Khi thấy cô vẫn còn có thể sống tôi đã rất ngạc nhiên. Ngoài sự may mắn ra, A Linh cô chắc chắn là một người có võ công không tầm thường, xương cốt sức chịu vô cùng bền bỉ. Nhưng tôi chẳng có ý định dùng số được quý mang theo để cứu cô đâu. Cho đến khi tôi thấy... vật đó.

- A Lang ông nói cái gì vậy?

- Khụ... A Linh để tôi nói. Dù tôi không biết cô là ai, nhưng... đó là di vật của lão gia ta. Viên Kim Cương Trắng trên đó trên thế giới không thể tìm được viên thứ hai. Cô... cô có liên quan đến Biuler gia tộc.

Biuler? Biuler gia tộc?

Linh ôm đầu, cảm thấy mơ hồ.

-....biuler là gì? Tại sao ông không nói cho tôi sớm hơn.

- A Linh... Biuler gia tộc đã phân tán rồi. Đó cũng là lý do tôi bị truy sát. Biuler gia tộc cầm đầu thế giới ngầm. Móc nối che chắn cho toàn bộ hắc đạo Đông Nam Á. Tôi chỉ là một tay sai của một ông chủ nhỏ Biuler dẫn dắt. Chẳng hiểu sao, ngài phu nhân của Biuler gia chủ lại đi đầu thú. Bà ta chỉ rửa tội cho những kẻ trung thành, có lẽ ông chủ của tôi đã phản bội bà ấy.

- Vậy tại sao ông có thể thoát?

- Có một lần tôi theo ông chủ đến Trung Quốc. Vô tình, tôi cứu được một phụ nữ ẩn theo một đứa trẻ. Bà ta không ai khác chính là Trang Nhung, diễn viên nổi tiếng thời bấy giờ. Không ngờ, Trang Nhung lại là một sát thủ của gia tộc Biuler. Vào cái ngày mà cảnh sát và cả các băng đảng muốn bắt giết chúng tôi. Có một người đàn ông chỉ cứu duy nhất một mình tôi, sau đó cho tôi ít lương thực rồi bỏ đi. Có lẽ... là bà Trang Nhung cứu tôi. Đó là một người chính nghĩa, bà ấy vẫn còn nhớ đến tôi.

-...

- A Linh, chiếc hoa tai có Viên Kim Cương giả Saphia cô đeo. Ngày xưa tôi thấy Trang Nhung đeo.

- A~~ từ từ. Đầu đầu quá. A Lang ông đang kể chuyện trinh thám cho tôi nghe à? Sao ông không nói cho tôi ngay từ đầu?

- A Linh không hiểu đâu... Biuler gia tộc hiện đã bị phân tán. Tội án của họ bị truy tố với quy mô toàn cầu. Sau khi đầu thú xong, nghe nói... vị phu nhân

kia đã tự tử trong nhà tù, còn lão gia nhà đó thì cũng đã mất. Hiện tại cảnh sát vẫn còn truy lùng những kẻ liên quan. Lúc đó, để một kẻ ngờ nghệch mất trí như cô, còn chưa rõ cô có liên quan gì tới Trang Nhung và Biuler gia tộc. Sao có thể... để cô đi chứ? Biết đâu, cô có mối quan hệ với bà Trang Nhung ân nhân tôi.

Thế đó.

Và rồi, ngay trong ngày chôn cất A Lang. Tôi quyết định rời khỏi làng Massan.

Tạm biệt, A LANG!

- Linh... LINH!!

- Ó... Dạ!

Tôi giật mình đứng dậy khỏi chiếc bàn ăn trưa.

- Mấy giờ rồi? Nhìn xung quanh cô đi, tất cả đều đi làm việc của mình cả. Cô định ngồi ăn đến khi nào.

Phuong Dung mắng xối xả vào mặt tôi. Cô ta nghe nói mới tốt nghiệp quản lý khách sạn vào năm ngoái. Nhưng vì là em gái phó giám đốc nên được cho vào làm quản lý nhân viên tạp vụ đã ba tháng.

Đà Nẵng. Vùng đất xinh đẹp này tôi đã lẫn lộn hơn một tháng. Đây là công việc cố định của tôi gần một năm rồi. Một kẻ không bằng cấp, giấy tờ tùy thân như tôi, nhân viên tạp vụ cũng chẳng thể làm đâu. Có điều, may mà tôi lại nói tiếng Anh rất tốt. Một ngoại lệ dành cho tôi khi vị giám đốc resort nhìn thấy tôi giao tiếp và trả bộp cho một người nước ngoài.

- Lúc này tôi bận đi dọn kho. Ăn trễ hơn mọi người 30phút. Chị Nguyệt cho tôi ăn lâu một chút.

Tôi thành thật đáp.

- Nói cô ăn lâu đến thế à? Ăn nhanh cùng tôi đến hướng dẫn khách nước ngoài một chút.

- Vâng!

Đúng thật là bất tài mà. Đại học gì mà mấy chữ Tiếng Anh cô ta đọc như phổ thông ấy. Dù tôi chỉ nói chuyện theo bản năng thôi nhưng cũng nhận ra cô ta rất kém.

A. Mà thôi. Là chuyện của người ta. Tôi chỉ cần sống tốt một chút, yên một chút thì ổn rồi.

Thân phận của tôi. Dù tôi rất rất muốn biết. Nhưng nó quá nguy hiểm với tôi.

Tôi cũng chả biết, cuộc đời mình sẽ đi về đâu. Chỉ trông chờ vào bản thân mình khôi phục. Hoặc... ai đó thân quen tìm thấy mình.

Phuong Dung nhìn tôi bằng ánh mắt khinh khinh. Tôi biết, cô ta ghét tôi. Nhưng vào lúc này, không có tôi xem ai có thể giúp đây?!

- Có hai nhóm khách mới tới đây. Cả hai nhóm đều có vẻ rất trẻ. Một nhóm tầm 5 người nước ngoài. Một nhóm có 4 chàng trai, 3 cô gái và một đứa bé. Nhóm thứ hai đều là người Việt Nam. Tôi sẽ lo nhóm người Việt. Cô lo nhóm khách nước ngoài đi.

- Biết rồi.

Tôi đáp. Xong lại lặng lẽ ăn nhanh cơm trưa.

Ước gì, có ai đó đến gặp tôi, nói cho tôi biết tôi là ai thì hay biết mấy.

Những người đó... họ đang ở đâu?

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trở Lại - Tiểu Thư Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Seesaw

Seesaw có nghĩa là bập bênh. Cảm ơn Suga đã mang tới cho em một bài hát đúng tâm trạng như vậy.

A repeated seesaw game.

Trò bập bênh vô nghĩa như chuyện tình của đôi ta vậy.

Lên rồi xuống, xuống rồi lên. Chẳng thể nào đạt được cân bằng cả.

Bập bênh nghiêng. Một trong hai ta sẽ phải rơi xuống.

Anh không muốn điều đó xảy ra một chút nào. Nhưng nếu ta cứ cố gắng không di chuyển. Thì trò bập bênh này lại mất đi bản chất của nó. Giống như tình yêu của hai ta. Dù nguy hiểm nhưng chưa bao giờ nhàm chán cả.

Được rồi, chấm dứt trò chơi này đi, một người sẽ rơi xuống.

Làm ơn, hãy là anh. Để anh xuống. Ai yêu nhiều, thì kẻ đó thua cuộc thôi.

Nhưng mà, anh không ngờ tình cảm của em lại nặng đến như vậy.

Bập bênh nghiêng!

Em bước xuống.

Tình yêu này không còn như trò bập bênh. Chẳng còn nguy hiểm nào nữa rồi.

Nhưng em biết không? Bập bênh nghiêng, trò chơi kết thúc. Tình yêu cũng không còn.

Trò bập bênh này, một mình anh phải chơi thế nào đây?

- Minh, Anh Minh!!!

Nhật Minh giật mình. Anh lia mắt sang bên cạnh. Ngọc Vy đang cau mày nhìn anh.

Tháo một bên headphone ra, anh hỏi:

- Có chuyện gì?

Hiện tại tất cả đang ngồi trong phòng chờ của resort. Minh Ngọc bế bé mèo trong tay, hai cô cháu bi ba bi bô nói chuyện rất vui vẻ, cô mang theo rất nhiều bánh kẹo ngọt. Điều này làm cho tiểu bảo bối của Thảo My nhất quyết bám dính từ sân bay cho tới tận đây.

- Anh không định đi cùng các anh ấy à?

Chả là lâu lâu mới đến biển Đà Nẵng. Là quê ngoại của Hải. Hải quyết định rủ Minh, Lâm và Kiệt đi thăm quan biển một vòng cho biết. My, Vy và Ngọc thì ở lại với bé mèo, chờ nhân viên hướng dẫn đặt phòng xong xuôi mới kéo đi tắm biển.

Mọi người đều bàn rất hăng say. Cho đến Hải nhồm nhồm ngồi dậy. Anh mới phát hiện ra Minh vẫn ngồi đó một xó, đeo headphone nhìn ra cửa sổ, chặc, y hệt tên đàn.

Cho nên Ngọc Vy thấy mới lớn tiếng gọi anh.

- Đi đâu?

- Dạo biển.

Hải đáp.

- Ra tới Đà Nẵng rồi thì nên tận hưởng cho đúng nghĩa du lịch đi.

Kiệt nói, tay lục lọi kính râm trong vali của vợ đeo vào.

-... không tệ. Đi!

Minh nhàn nhạt đáp.

- Ông xã, không được đi ngắm mấy cô gái bikini nha. - Thảo My.

- Cả anh nữa. Em mà nghe anh Lâm nói cái gì thì biết tay.

Vy giờ cả nắm đấm lên cảnh cáo.

- Anh biết rồi mà... (^_ ^0)...

Cả bọn liên bật cười. Ai cha, Vĩnh Hải ngày xưa oanh oanh liệt liệt nay còn đâu. Điều bộ của anh hiện giờ trước mặt Vy chỉ cần gắn thêm cái đuôi vậy vầy sau mông là y chang con cún vâng lời chủ.

(Lưu ý: có thể nội dung tiếp theo không dành cho những em nhỏ (quá nhỏ) hoặc những thanh niên nghiêm túc.)

Trong một quán coffee cao tầng. Kính trong suốt nhìn ra biển.

Bốn chàng trai ngồi xung quanh nhau.

- Sao hả, trong tụi bây ai sẽ cưới trước đây?

Kiệt ngoái ngoái tai, hướng ánh mắt về Minh Lâm và Vĩnh Hải.

- Tao có nên bê tiền cưới tới Đặng gia xin cướp người hay không? Vy vẫn chưa chịu đồng ý.

Vĩnh Hải thờ dài, lời nói của anh nghe như rầu rĩ nhưng lại làm cho cả ba bật cười.

- Haha, cần cái gì. Để anh vợ đây chỉ chú mày. Chị em phụ nữ ấy, người ta là muốn những nhéo làm giá. Con em tao cũng vậy thôi. Chỉ bằng đêm nay... anh dẫn mày đi nạp năng lượng, đêm nay "phản dame" cả đêm nó cho anh. Có tiểu Hải nhi luôn càng tốt. Xong xuôi tao về mách bố, bắt cưới gấp.

(aaa, Kiệt ca lru manhhhhh.)

Lời Kiệt vừa dứt xong, nhận ngay được ánh mắt khinh bỉ từ ba người còn lại.

- Sao vậy?*chóp mắt*

- Vô si! - Minh.

- Cầm Thú! - Lâm.

- Dơ!!!- Hải.

Kiệt(=_=).

- Ba thằng bây biết cái gì. Cái đó gọi là chiến lược, chiến lược hiểu không?? Đừng có coi tao đề tiện như thế. Tụi mày hiền lành à? Chơi bởi bao nhiêu năm rồi hả?? Huống hồ chuyện XXX bây giờ có gì đâu chứ. Tụi mày quen bao lâu rồi? Chuyện như vậy bình thường mà!

Kiệt tức tới mắng.

Anh nói cũng đúng, chuyện quan hệ nam nữ hiện nay thoáng lắm rồi, không quá xem trọng nữa. Huống hồ Hải và Vy đã đi tới đây, xác định chân chính đến cuối đời rồi thì không vấn đề, nếu có con cái thì Vy chắc chắn muốn không cũng không được.

Nhưng, chuyện này vấn đề là...

- Sao vậy? - Nhật Minh nhìn Vĩnh Hải, anh không nhìn lầm chứ, mặt đỏ như vậy?

-...thật... thật ra... vẫn chưa... chưa... cái kia...

-HẢ??? - Cả Minh và Kiệt đều không nhịn được há mồm.

Minh Lâm cũng vì sắc mặt và điệu bộ thẹn thùng của Hải mà giật mình, sặc càffê.

- Mày đừng... nói... gần 4 năm rồi... cái kia... chưa "làm"??(•///•).

Kiệt tròn mắt.

OMG, Vô Vĩnh Hải phong trần, đào hoa của chị em gái đâu mất rồi???

- Khụ...khụ.- Nhật Minh cũng mất tự nhiên ho vài cái. - Mày đùa hả? Ba bốn năm nay cũng không thấy mày ăn chơi, sao cái kia có thể "nhịn"... hả??

- Lẽ nào... tuổi trẻ buông thả quá... liệt *** cmnr. Trời ơi, không được. Vô gia làm sao? Em tao làm sao? Thế thì làm sao nối dõi tông đường? - Kiệt bắt đầu suy diễn.

Nghe được những lời này, Vĩnh Hải nhất thời đen mặt.

Sao anh lại có cái thứ bạn như này hả?

- Ý của tao là bọn tao là quen nhau trong sáng, vẫn chưa có đến mấy chuyện đó. Vy chưa muốn, tao không ép em ấy.

Hải nói lời này, ánh mắt trở lên lấp lánh. Anh cũng không tin, hi sinh nhiều cho Vy như vậy. Nhưng vì Vy, hi sinh nhiều hơn cũng được.

- Ôi trời đất ơi. Tắt cho tao tỉnh đi! - Kiệt.

- Không thể tin được. - Minh.

Hải bấu môi, không thềm chấp bọn tầm thường này, anh ra về người suy nghĩ thấu đáo nói với Lâm

- Tao và Minh Lâm không giống bọn mày đâu nha.

- Phải không? - Kiệt hí hóp.

Lúc này, lực chú ý dồn dồn về Minh Lâm. Anh vẫn đang nhâm nhi li coffe. Biểu tình lạnh nhạt, nhưng hình như có chút ngượng:

-... thật ra, tuần trước Ngọc... có thứ que... bọn tao có Bảo Bảo(*) rồi.

Lâm nhàn nhạt đáp.

WHAT???

1..

2...

3....

- Hahahhahha!!!!

Tiếng cười lưu manh của Kiệt vang lên, khiến mọi người trong quán đều chú ý.

- Nghe chưa nghe chưa. Bản lĩnh thế mới là anh em của tao. Chúc mừng chúc mừng, khi nào thì cưới đây?

- Hừm... đang tính...- Lâm háng giọng.

- Mày... mày...

Hải á khẩu.

- Xem ra thằng Lâm cũng là kẻ "tầm thường" thôi. Không hiểu được sự trong sáng mày nói đâu.

Minh giễu cợt nói. Nhìn Hải đang què độ chỉ biết câm nín.

Nói xong, anh đánh ánh mắt nhìn về phía biển xa. Biển hoàng hôn trông đẹp quá.

Ngày nào đó của nhiều năm về trước, ai đã nói với tôi mình thích biển nhỉ?

Tôi và em hình như... chúng ta chưa từng một lần được đi cùng nhau như một đôi tình nhân thật sự cả. Thật đáng tiếc!

-...dừng lại đi Minh.

Giọng nói của Minh Lâm nhàn nhạt vang lên.

- Hả? Mày nói cái gì?

Minh hỏi.

- Tao bảo mày dừng lại đi. Đừng tốn công tìm người trong vô ích nữa. Linh chết rồi.

Lâm chậm rãi phun ra từng chữ một.

- Lâm!- Hải ngụyt vai Lâm. Rồi hồi hộp quay sang nhìn Nhật Minh. Anh sợ Nhật Minh sẽ lên cơn mất.

-...sao mày chắc chắn điều đó? Biết đâu em ấy...- Nó chết rồi. Để vong hồn của nó an nghỉ đi Minh à! - Nhật Minh chưa kịp nói hết câu, Lâm đã chen vào.

-THÔI ĐI! - Minh gầm lên.

Chống hai tay vào bàn một cách nặng nề, Minh đứng bật dậy.

- Linh.Còn.Sống.Linh.Còn.Sống!

Bờ môi nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Minh Lâm đục ngầu.

- Bình tĩnh đi. Người ta nhìn kia thẳng này.- Kiệt lên tiếng can ngăn.

Thở hắc ra một hơi thật mạnh. Minh áp chế lại tâm tình kích động của mình.

- Tao xin lỗi. Tao muốn ở một mình.

Trong quán coffee nổi tiếng cạnh bờ biển. Người thấy một thân ảnh cô độc lặng lẽ rời khỏi quán.

Minh Lâm khề thờ dài.

- Tao đã bảo mày rồi, chuyện này phải từ từ khuyên nhủ nó. - Kiệt nói.

-...xin lỗi, nhưng tao muốn nó phải đối mặt với sự thật một lần.

Hải nhìn theo bóng lưng của Nhật Minh đang càng ngày càng xa dần.

Ông trời đúng là trêu ngươi mà. Thật sự, anh suy nghĩ lại rồi. Hiện tại nếu Ngọc Vy đồng ý anh cũng sẽ không kết hôn với nữa.

Làm sao... 6 người chúng tôi lại có thể ích kỉ với hạnh phúc của mình mà bỏ mặc chàng trai si tình này?

Dương Cẩm Linh, em nhẫn tâm ra đi bỏ lại kẻ ngốc này sao? Nếu đã chết rồi... thì cũng đừng để cho nó hi vọng vô nghĩa nữa.

Đêm.

Vỏ lon bia vuron vãi khắp trên nấm đá.

Sóng vỗ ào ạt.

Bầu trời đầy sao.

Nhật Minh ngồi đó, nhâm nhi lon bia cuối cùng trong tay. Ánh mắt mờ nhạt trong cơn say đắm lệ.

Anh lại khóc rồi, phải làm như thế nào đây hả Linh Linh.

Thật sự, anh mệt mỏi rồi em à. Đã ba năm, ba năm tìm kiếm vô vọng. Em thật sự, thật sự đã chết rồi hay sao?

Anh đang trả giá vì tội lỗi của mình Linh Linh à. Anh nói dối em quá nhiều. Em muốn trách, muốn mắng anh bao nhiêu cũng được. Nhưng mà... đừng dày vò anh như thế này nữa.

Sống phải thấy người, chết phải thấy xác.

Tùng cơn ác mộng ám ảnh anh hằng đêm. Đã bao lần anh van xin em trong giấc mộng. Làm ơn đi, cho anh biết em còn sống hay đã chết. Nếu em chết, anh sẽ không luyến lưu bất kì điều gì nữa. Anh sẽ đi theo em. Ta sẽ lại ở bên nhau. Nếu em còn sống, thì làm ơn hãy xuất hiện đi, nói anh biết em đang ở nơi nào?

Rốt cuộc, em đang ở đâu chứ?

- Haha... Hahahahahaha!

Minh cười rộ lên giữa biển đêm tịch mịch. Trong bóng đêm mờ ảo, nước mắt anh lại rơi. Nụ cười đau thương hoà lẫn với tiếng khóc nghẹn nghe chua chất lòng người.

Biển. Có thấu lòng ta? Mang ta đi. Đi theo em ấy đi.

Linh Linh khoát chiếc áo len đan tay mỏng đánh, rên hừ hừ trong đêm sương lạnh. Lạnh quá, cô phải mau về nhà trọ của mình thôi. Bà chủ trọ khó tính kia lại làm ấm lên cho xem.

Chà xát hai tay vào đùi. Cái phương pháp này chẳng làm cô ấm hơn bao nhiêu cả. Cô nên về mau thôi. Mồm đá này lại vắng vẻ như vậy...

Bỗng nhiên. Linh Linh bắt gặp một thân ảnh mờ ảo. Là ai vậy? Giờ này còn ở đây một mình. Không lạnh sao?

Bỗng nhiên thanh niên đứng dậy. Gió thổi mạnh, quần áo rộng của anh ta bay phấp phới. Hai cánh tay dạt rộng ra. Từng bước từng bước tới phía trước.

Ồ kìa. Tự từ sao???

- A....nh... Anh kia... Anh kia!! Có gì từ từ nói. Anh... anh đừng có nhảy xuống mà. Anh không có cha mẹ sao hả?? Tuổi trẻ lưng dài vai rộng đã nuôi được mẹ ngày nào chưa mà đã chết chứ???

Nhật Minh nhủ mảy. Trong cơn say đôi mắt mờ nhạt, sóng biển đánh hai bên tai ù ù, anh nghe thấy một âm thanh quen thuộc.

Từ từ xoay người lại.

Dương Cẩm Linh!

Lại là khuôn mặt đó. Là đôi mắt đó. Dù trong đêm tối anh cũng nhìn ra.

...lại mơ.

Mình lắm bầm. Hai bàn tay chà xát lên ấn đường hồng lấy lại chút tỉnh táo.

- Nè... anh kia. Anh có nghe thấy không, mau bước xuống đây đi. Nguy hiểm lắm!

Linh Linh khó hiểu chớp chớp đôi mắt.

Mơ có cần phải chân thật như vậy hay không? Mình âm thầm cười khổ. Dương Cẩm Linh, em là không muốn anh đi theo em đúng không? Lúc nào cũng ngăn cản anh.

- Anh... đừng nghĩ quẩn, đi về đi đã khuya lắm rồi.

Người thanh niên này bị làm sao vậy chứ? Nhìn chăm chăm cô giống như muốn ăn tươi nuốt sống vậy.

Trong ánh mắt mờ mờ của Nhật Minh hơi loé lên. Mãi nhủ lại.

Gió biển dồn dập. Sóng lẫn tăn đánh lên bờ cát. Trăng sao mờ ảo dần sáng rực khi những đám mây to tàn ra.

Một người đứng trên mỏm đá.

Một người đứng dưới bờ cát.

Nhìn chăm chăm vào nhau không thể nào dứt ra được.

Phịch.

Thân ảnh nam nhân thoáng chót đáp xuống trước mặt cô gái.

- Anh...anh...

Linh Linh hoảng sợ lùi về sau. Không phải chứ, sao thân thù có thể nhanh nhẹn như vậy???

Nhật Minh chậm rãi ngẩng đầu. Muốn nhìn chăm chăm vào gương mặt của cô gái lại một lần nữa. Cứ như, sợ là mình nhầm.

Tiếp một bước.

Lùi một bước.

Tiến một bước.

Lùi một bước.

- Anh... anh định làm gì? Mau dừng lại!

Giọng cô sợ hãi đề cao cảnh giác. Tay chân cô nhũn ra, muốn gạt bỏ bàn tay đang từ từ nắm lấy vai mình nhưng không thể. Uy áp trong ánh mắt của người đàn ông này thật đáng sợ.

Nhật Minh vuốt ve làn tóc của người nọ, hai bả vai nhỏ, đôi mắt này, bờ môi này. Chính là, Dương Cẩm Linh mà!

-... anh... anh muốn làm gì. Tôi là lê.. - Linh Linh... anh nhớ em.

Thều thào gọi cái tên thân mật. Hai mắt Nhật Minh mờ dần. Toàn thân anh đổ gục xuống thân hình nhỏ nhắn.

Không thể chịu được sức nặng của người này. Linh Linh cùng anh ta ngã xuống nền cát trắng mịn.

Người này, gọi cô là gì?? Linh Linh? Cô có nói tên cho anh ta biết sao?

- Anh kia... tỉnh dậy. Tỉnh dậy mau. Anh là gì của tôi? Anh biết tôi đúng không? Anh kia, tỉnh dậy mau. Anh trả lời cho tôi biết đi, anh là ai? Tôi là ai?? Là ai hả???????

Bập bênh chỉ cân bằng khi trọng lượng ngang nhau.

Tình yêu, kẻ yêu nhiều hơn chính là kẻ thua cuộc.

O.s

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trở Lại - Tiểu Thư Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Thấy em rồi (end.)

[Chap end.]

Nhật Minh lơ mơ tỉnh dậy cùng tiếng la eo eo của Vĩnh Hải.

- Mày dậy, dậy cho tao, tụi nó đã phi canô mấy chục vòng ngoài kia rồi kia!

Mình mở mắt, anh đang ở trong phòng khách sạn của mình. Nhưng kí ức bắt đầu quy kết lại sự việc ngày hôm qua.

- Mở mắt rồi thì dậy. Đi ra biển, tao đã chờ mày đủ lâu rồi.

- Dương Cẩm Linh...

Cổ họng mình khàn đặc.

- Linh, Linh gì. Mày lại mơ lung tung hả?

-...không thể nào...

Lại là mơ sao?

- Chắc. - Nhìn bộ dạng thất thần của tên này Vĩnh Hải cũng chỉ biết lắc đầu. - Tao chịu thua mày rồi. Đi tìm thằng Lâm hoà giải chuyện hôm qua đi. Mày cứ làm những gì mày muốn.

-... làm sao tao về được phòng?

- Sao lại hỏi tao??? Mau dậy đi, tao đi tìm bọn nó đây. Du lịch với mày thiệt chán mà.

Mình nhìn chăm chăm theo thân ảnh của Hải đi ra khỏi phòng anh. Dừng tay dai dai thái dương. Đau đầu quá!

Mất hai mươi phút để vệ sinh cá nhân và thay một bộ đồ thể thao. Nhật Minh cầm lấy điện thoại rồi khỏi phòng.

Ngắm nhìn bầu trời trong xanh, Nhật Minh nhâm nhi ly coffee đắng ngắt và đĩa bánh thức ăn nhẹ. Chỉ với một bộ đồ thể thao rộng rãi và cặp kính mát màu xanh nhạt, anh trở thành đối tượng xuyết xoa của bao nhiêu quý cô, quý bà trong nhà ăn này. Một cô bé nọ thậm chí lên chụp một bức ảnh và post lên mxh.

- Quý khách cần dùng gì nữa ạ?

Nam bồi bàn tiến tới sau khi nhận được cái ngoắt tay từ Nhật Minh.

- Không. Tôi muốn hỏi một chút chuyện!

- Dạ. Anh muốn hỏi gì thưa quý khách?

- Phần biển của resort này... ngoài nhân viên và khách lịch, còn ai có thể đi lại vào ban đêm?

- Dạ, các dân chài và dân địa phương cũng có thể tùy ý ra vào, vì chính sách tạo công ăn việc làm cho dân địa phương, chúng tôi cho phép dân địa phương vào bãi biển buôn bán.

-...được rồi, cảm ơn. Anh đi làm việc của mình đi.

Bất kì ai cũng có thể ra vào...

Vậy thì phạm vi tìm kiếm không thể nào khoanh vùng được.

Nhật Minh nở nụ cười khổ sở. Có thể... chỉ là một giấc mơ. Nhưng anh lại hi vọng như vậy. Nên hay không nên dừng lại?

Không đâu. Dù một hi vọng cuối cùng. Anh cũng muốn tìm em. Chờ anh!

Chán nản đứng dậy. Anh rời khỏi khu nhà ăn. Thuê một chiếc xe đạp thể thao đi dạo mát.

Chưa đầy một phút sau khi anh rời đi. Thân ảnh một cô gái hốt hải chạy vào sảnh chính.

- O, Linh. Sao lại đến? Hôm nay em làm gì có giờ làm.

Nana, nhân viên tiếp tân nhìn cô gái vừa vào bằng ánh mắt ngạc nhiên.

- Học...học, em... không đến làm. Cho em hỏi vị khách hôm qua em đưa về giúp... ở phòng mấy?

- Sao thế?

- Chị Na, trả lời em trước đi.

- Mặc dù chị không hiểu em muốn gì. Nhưng mà... xui cho em. Anh ta vừa thuê xe đạp, ra khỏi đây mất rồi.

-Anh ta đi đâu???

- Làm sao chị biết.

Dưới cái nóng gay gắt của trời trưa. Linh cảm thấy đứng ở đây chờ mãi cũng không phải là cách hay.

Tâm trạng của cô hiện tại rối bời. Nhớ lại viễn cảnh tối hôm qua, khó khăn mang người con trai kia về khách sạn. Anh ta chẳng còn chút tình tảo nào để cô có thể trò chuyện cả. Chờ mãi cho đến khi quản lí đuổi đi. Cô mới luyến tiếc rời khỏi.

Người kia, biết cô là ai.

Một nỗi khao khát dâng lên trong lòng mà bấy lâu cô tưởng chừng đã vô vọng.

Cô phải làm sao bây giờ đây? Người con trai kia là gì của cô? Có phải là người yêu không? Là anh trai? Là bạn? Anh ta biết được bao nhiêu về cô??

Đầu óc rối tung. Đau đầu quá. Cô không thể cố nhớ ra được cái gì.

-...làm ơn. Anh trở lại đi mà... tôi xin anh đấy.

- Oaoa~~ oa oa oa... Mẹ ơi, mẹ ơi.

- Con ơi cô xin con mà. Đừng khóc nữa con. Cô đã gọi điện thoại rồi. Mẹ con sẽ về ngay thôi.

Nana, người nhân viên tiếp tân lúc này dẫn theo một đứa bé. Trông chị ta vô cùng khổ sở khi thằng bé không chịu ngừng khóc.

- Ủa, em còn chưa về hả?

Nana nhìn Linh hỏi.

-... dạ. Có chuyện gì với thằng bé vậy chị?

Linh tò mò hỏi.

- Khó quá. Là con của một cặp vợ chồng. Thăng bé sáng giờ được gửi trong khu vui chơi cho trẻ em trong resort ấy. Cặp vợ chồng kia thì đi ra biển rồi. Đang chơi yên lành giữa chừng có một vị khách đến đón con. Thăng bé thấy cũng đòi mẹ theo. Chị không biết làm sao bây giờ.

- Gọi cho ba mẹ nó đi chị.

- Chị gọi rồi. Tầm nửa giờ nữa họ mới về kịp. Trời ơi khổ chưa, bà Phương ác thế là cùng. Khách của ấy chịu trách nhiệm mà đẩy qua cho chị. Chị rảnh rồi lắm hay sao?!

Na na tức giận dậm chân. Nhìn chị ấy cũng dễ thương quá đi. Linh phì cười.

- Nếu chị giữ một lát chờ ba mẹ Thăng bé thì em giúp chị được. Giao Thăng bé cho em đi.

- Thật sao?

- Dù gì em cũng đang chờ người ở đây. Để em giúp chị luôn.

- Ok ok. Thế cảm ơn em, giúp chị nhé.

Linh Linh nhìn theo thân ảnh Na na chạy đi. Sau đó đánh mắt nhìn xuống phía dưới.

Bé Mèo tay dụi dụi hai mắt, mũi thì thút thít, miệng gọi "mẹ... mẹ...". Con nhà ai nhìn cưng quá đi mất!

- Bé ơi, nín đi nào em. Mẹ em đang trên đường trở về với em đây.

- Huhu... thật không, Mèo muốn mẹ... muốn mẹ...

Có vẻ cần tìm chút gì đánh lạc hướng suy nghĩ của nó.

- Aaa, xem nè xem nè, con cún~~.

Bé mèo dụi dụi đôi mắt ngập nước. Nó hiếu kì nhìn theo bóng tay của cô gái dưới nắng, hình dáng con chó được tạo thành chỉ bằng hai bàn tay của cô gái.

- Oa~~. Cô... cô làm sao?

- Chưa hết đâu nha. Điều Hâu, con Thỏ.

Woa - A~ bàn tay của cô gái có ma thuật hay sao vậy?

- Hay quá đi cô ơi!

- Ủ' bé ngoan. Con đừng khóc cô chỉ con làm trò này có được không?

- Dạ được được nha.

Linh dắt tay bé con ngồi vào chiếc xích đu trong sân khách sạn. Cả hai mới gặp lần đầu nhưng cảm thấy thân thiết vô cùng. Cô cũng vui bớt đi phần nào nỗi lo lắng.

Cùng lúc đó, Nhật Minh chạy xe đạp một vòng đường bờ biển. Đứng trên cao, nhìn xuống phiến đá ngày hôm qua mình đã ngồi.

Anh cảm thấy cảm xúc ngày hôm qua thật sự không giống như là mơ. Là em mà, đúng không Linh? Nhưng tại sao? Lại bỏ đi như thế? Anh mệt mỏi lắm rồi mà. Em làm ơn hãy xuất hiện đi!

Br...bru... Điện thoại trong túi quần rung lên.

- Alo?

- "Anh Minh, em Thảo My đây. Anh còn ở resort không vậy?"

- Vừa đạp xe ra ngoài. Sao?

- "Khó quá. Sáng dẫn đi thì bé Mèo nằng nặc đòi ở lại khu vui chơi trong resort, giờ không hiểu sao khóc vùi em. Mọi người đang chơi vui quá. Em không nhớ gọi về. Anh ở gần không? Chạy về trông Mèo giúp em một chút nữa thôi."

"...cũng được. Anh không phiền."

"Hà hà. Anh Minh là tuyệt nhất! Love u~~."

Nhật Minh quay đầu xe trở về.

Từng vòng quay đạp xuống, khát vọng như tràn về. Nếu như bây giờ em ở đây, thì anh sẽ đèo em đi khắp nơi, chúng ta sẽ đi công viên giải trí, đến nơi mà em thích. Cùng nhau ăn những món ăn lề đường, nghịch mưa nghịch nắng, vui vẻ khiến cho người ta nhìn vào phải trầm trồ khen ngợi: chúng ta đẹp đôi quá.

Những vui vẻ thời trung học mà ta không được làm, anh sẽ thực hiện tất cả. Cho nên, em hãy xuất hiện đi.

- Ô... anh ơi, anh ơi.

Nhật Minh bước chân vào khách sạn. Muốn đi vào thang máy thì nghe tiếng gọi hốt hải từ đằng sau.

- Có chuyện gì?

Nana nhìn thấy thần sắc của người đàn ông nọ thì hơi rùng mình. Nhưng mau chóng lấy lại được bình tĩnh.

- Anh là người đi chung với gia đình cậu Đặng? Anh tìm cậu bé kia đúng không? Bé đang chơi ngoài sân khu khách sạn.

- Tôi biết rồi. Cảm ơn cô.

Anh toan xoay người đi. Thì Nana lại ngập ngừng.

- Khoan... khoan đã.

Minh nhíu mày.

- Anh... có một người đang tìm anh.

- Là ai?

Ánh mắt anh hơi loé lên.

- Một... một cô gái. Là người hôm qua đưa anh về!

[Lời tác giả: đến đây mình sẽ cho họ gặp lại thôi. Ngược tâm từ p1 quá rồi.

Có thể tình tiết truyện không quá hay và cái kết này không thoả đáng với một số bạn nhưng... mình sẽ sửa đổi cốt, rút ngắn về cái kết. Chân thành cảm ơn bạn đọc đã đu truyện tới tận bây giờ. Mình yêu quý tất cả.!

I want to protect you one more time before tears run down your face.

But crystal gets further from reach, the more I wish for it.

Even after hundred years, I want to live with you.

Can I be your one?

There is no single star in this snowy sky, oh, someday, someday.

Anh muốn bảo vệ em một lần nữa trước khi nước mắt kia rơi.

Nhưng những giọt pha lê kia ngày càng xa tầm với. Dù cho con tim này khao khát tận đáy lòng.

Thậm chí sau trăm năm nữa, anh vẫn muốn sống với em.

Anh sẽ trở thành của em thôi, được chứ?

Không có ngôi sao nào là duy nhất trên bầu trời tuyết, không có điều gì là mãi mãi, là chắc chắn.

Cho nên, một ngày nào đó, một ngày nào đó, anh vẫn tin tưởng ta lại thấy nhau.

Dưới cái nắng thanh thanh của trời trưa Đà Nẵng. Có chút mát, chút nắng ánh.

Trái tim tôi đập nhanh như chính mình được sinh ra lần nữa.

Anh ấy đứng dưới ánh trời trưa trong bộ quần áo bình thường. Nhìn tôi bằng một cái nhìn hết sức khó hiểu.

Không để tôi kịp lên tiếng mở lời. Anh ta đã lao ngay về phía tôi và bao phủ tôi bằng một cái ôm chặt.

Chẳng hiểu vì sao trái tim tôi đập nhanh nữa.

Bé Mèo chăm chú gọi anh ta một tiếng " Chú ơi??".

Còn tôi thì ngây ngốc trước cái ôm của chàng trai này.

-...tìm thấy em rồi. Tìm thấy rồi.

Anh ta khóc! Đúng chứ?

Tôi không biết... cảm xúc của tôi bây giờ gọi là gì. Trong đầu ngổn ngang những câu hỏi về bản thân mình.

Nhưng tôi không tài nào thoát ra được.

Nhưng đầu đó trong tâm hồn mình lại an bình một cách kì lạ. Dù... tôi chẳng nhớ gì cả. Nhưng tôi cảm nhận được rằng, trong bản năng tôi yêu chàng trai này đến tận đáy lòng.

Hoàn chính văn.

24/12/2018. Một Noel vui vẻ.

O.s

Chờ đọc ngoại truyện nhé mn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thư Trở Lại - Tiểu Thư Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Ngoại truyện 1: Sống với kẻ mặt than

(*)Mặt than: it's lạnh lùng boy:3

Nhật kí của Dương Cẩm Linh.

Xin chào!

Tôi là Linh Linh đây!

À không. Gọi là Dương Cẩm Linh đi nha. It's my name haha.

À tôi đang cười đó haha... ahahaha...

Tôi cười... chứ tôi không có vui đâu. (=.=)

Anh đẹp trai này... đúng là bầy phần nhìn giống tôi. Đúng là anh trai tôi rồi.

Còn anh em nhà này, người thì kì quái, người thì hung dữ, họ bảo chúng tôi là bạn thân.

Cô bạn này, vừa xinh vừa dễ thương. Chính là bạn gái của anh tôi. Ừm, cũng là bạn của tôi luôn.

Cô nàng ôm chầm lấy tôi khóc sụt sùi ngày hôm đó. Cũng là bạn tôi.

Còn anh chàng đẹp trai quá xá cứ cười cười mãi không thôi tên là Vĩnh Hải. Anh ta và cô bạn hung dữ của tôi cũng là một cặp.

Nói chung... tất cả đều là những cặp đôi.

Đúng rồi. Và tôi cũng có... có đấy... ><.

"Đừng có than phiền về nó. Mấy khi xưa gặp ba lần nó đấy."

Anh Lâm nói như tạt nguyên gạo như tạt gạo nước vào mặt tôi vậy!

Haizz, dù sao thì... thì....."

Bộp. Cuốn nhật kí bị một bàn tay đỏ bộp lại. Tôi ngược mặt lên đối diện với chủ nhân của bàn tay đỏ.

- Lại ghi linh tinh cái gì vậy? Đi ngủ!

Giọng Nhật Minh trầm trầm. Anh vừa mới tắm xong. Bộ đồ thể thao buổi tối trông mới mát mẻ làm sao.

Tôi ngây ngốc nhìn mái tóc ướt đang nhỏ giọt xuống xương quai hàm anh. Má ôi, có một điều tôi không thể chối bỏ được. "Bò" tôi quá đẹp trai huhu~.

Nhìn cô gái ngốc đang đơ ra như tượng khiến anh thấy buồn cười. Chiếc hoa tai trắng ẩn hiện một bên tai của Linh làm cho anh có cảm giác vô cùng dễ chịu. Nhìn chiếc lắc chân đeo trên tay mình. Anh khẽ cười hạnh phúc!

- Đi ngủ.

Mình lặp lại lần nữa.

-...nhưng mà...

Tôi ấp úng

Chẳng nói chẳng rằng. Tôi bị vòng tay quen thuộc bao lấy mình. Chỉ có vậy, mà tôi thấy tim mình như nhũn cả ra.

Nằm trên chiếc giường kingsize to đùng. Anh ôm gọn lấy tôi như ôm một cái gối ôm vậy. Chặt. Nhưng tôi không hề thấy khó chịu một chút nào.

Vòng tay anh to lớn. Hơi thở quen thuộc khiến tôi yên tâm đến lạ.

- Anh Minh...

Tôi gọi.

- Sao còn chưa ngủ.

Anh không mở mắt nhưng vẫn trả lời tôi rất nhanh.

-Em về đây. 2 tháng rồi nhỉ?

-...ừm

- Anh... em khác trước lắm sao? Như thế nào?

-...một chút thôi.

- Đừng có xạo. Em nghe anh hai nói rồi. Em bạo lực lắm, còn mắng anh, đánh anh nữa.

-... không sao? Như thế nào cũng được.

-...nhưng, em thấy mình không hợp với anh. Anh... không chán em chứ?

-...

- Em biết. Hình như lúc trước chúng ta đồng điệu về sở thích. Đứng với anh. Một người bản lĩnh mới thích hợp. Em cũng không hiểu vì sao em lại như vậy nữa. Mất trí nhớ có thể làm sao thay đổi như vậy sao? Làm sao mới nhớ lại được đây?

- Em ồn quá.

Nhật Minh mở mắt ra. Nhìn tôi tỏ vẻ không hài lòng.

- Không cần nhớ cái gì cả. Quá khứ buồn đau anh muốn nói không còn trong em nữa. Anh yêu em. Yêu tất cả tính cách của em dù có như thế nào.

-... nhưng mà... em thấy chẳng có gì tốt khi chúng ta không đồng điệu...

Lời nói chưa kịp nói xong. Bờ môi quen thuộc của anh đã phủ lên tôi. Tôi sửng sốt. Vụng về mà tiếp nhận.

Đầu lưỡi tham lam mút lấy cánh môi của tôi. Thăm dò vào bên trong, đùa bỡn đầu lưỡi của tôi. Đến khi tôi nghĩ mình sắp tắt thở, anh mới buông tha.

- Ai nói không tốt. Ít nhất là khi hôn em... không còn bị ăn tát nữa. (Hiuhiu ai nhớ cái gì không???)

Tôi thẹn đến đỏ mặt. Dưới ánh đèn mờ nhạt màu. Chúng tôi dần dần hoà quyện vào nhau. Cảnh xuân ấm cúng cả đêm dài...

- Linh...

Giọng Minh trầm khàn sau cơn mưa của chúng tôi. Anh ôm tôi vào lòng, quần cả hai vào chăn vì sợ tôi lạnh.

-...hửm..

Tôi khẽ động. Một đêm nôi lười mở miệng.

- Sao em lại... chấp nhận anh dễ dàng như vậy. Trong khi em chẳng nhớ gì cả?

Haha, tôi thẹn thùng cười khúc khích trong vòng tay anh.

- Cười cái gì?

Anh âu yếm hôn lên trán tôi hỏi.

- Em không biết. Em cũng thấy bản thân em thật khó hiểu. Nhìn thấy anh, được anh ôm vào lòng, cảm giác thật an toàn. Anh biết không? Ba năm qua em sống trong sợ hãi. Nỗi sợ hãi của một người mất trí nhớ vô cùng khó chịu. Không biết mình là ai và phải làm cái gì. Nhưng khi gặp anh, chạm vào anh, em thấy tâm hồn mình bình thản đến lạ thường. Cảm giác thân quen, ấm áp và tin tưởng từ đâu ào vào tâm trí em. Em không nhớ ra cái gì cả. Em chỉ biết là em yêu anh mà thôi. Buồn cười quá phải không?

- Không. Không buồn cười chút nào cả. Em biết không? Thật sự em không hề thay đổi đâu. Tính cách này của em, là tính cách trước khi em bị đau khổ dần vật.

- Thật sao?

- Gạt em làm gì. Không cần nhớ lại, kí ức đau khổ của em hãy để mình anh cất giữ. Để anh tự nhắc với lòng rằng. Không bao giờ khiến em chịu tổn thương như vậy lần nữa. Em chỉ cần còn sống, an bình hạnh phúc bên anh. Được không?

-...dạ!!!

Ấm áp quá. Hạnh phúc quá. Chẳng người yêu mặt than của tôi.

Cuộc sống của chúng tôi chính là thời khắc này. Thời khắc mà tôi cảm giác như mình đã mong mỏi bấy lâu. Đó là được ở bên nhau!

Sống với anh ấy, tuy có chút không đồng điệu. Nhưng, ổn mà nhỉ?

End Ngoại Truyện 1.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Thụ Trở Lại - Tiểu Thụ Siêu Quậy 2* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.